

Ross Rocklynne

Dva muži a zrcadlo

(The Men and the Mirror)

Řítili se dolů po zakřivené ploše zrcadla.

Nad nimi zářil vesmír plný hvězd. Světlo zachycené zrcadlem naráželo na konkávní povrch a vzápětí se neoslabené vrhalo zpět do prostoru jako planoucí konglomerát paprsků.

Byli dva. První byl Edward Deverel, světem protřelý, bezstarostný obr, který se momentálně živil přepadáváním lodí v kanálech na Marsu. Druhý byl poručík John Colbie, drsný chlapeček atletické postavy, který měl piráta z kanálů zatknout.

Situace byla kritická - a oni marně hledali způsob, jak by unikli před hlubokou, hladkou, třpytivou pastí na dně dutého zrcadla.

Jejich příběh ovšem začal už dlouho předtím -

Když Colbie po dvanácti hodinách cesty podél Čpavé řeky, pramenící v jezere, kam Zřídlo vypouští své odporné čpavé kapaliny, přece jen dorazil k branám Jupiter City, nacházel se v tom stadiu vyčerpání, kdy při jakémkoliv pohybu křičí a protestuje každý sval. Stiskl bzučák, aby ti za vzduchovým uzávěrem pochopili, že chce dovnitř, a s neskryvaným ulehčením sledoval, jak se obrovitá záklopka rozevírá. Na chuchvalce plynu, proudící těsně nad povrchem mohutné, jedovaté planety Jupiter, dopadlo světlo zářivky. Colbiemu vyšli naproti dva muži. Mřili na něj ručními zbraněmi a popoháněli ho do brány. Stráž chtěla vědět, v jaké záležitosti Colbie přichází. Colbie trval na tom, že musí k veliteli posádky - který byl zároveň i starostou - protože na Jupiteru se život řídí vojenskými zásadami.

Ulice města, po všech strastech prožitých v jupiterské divočině, působily úchvatným, vzrušujícím dojmem. Budily úctu k lidské inteligenci, která, bez ohledu na problémy a nebezpečí, dokázala i tady, pod touhle kupolí, vybudovat město s veškerým pozemským komfortem. Navzdory skutečnosti, že tam venku dosahoval atmosférický tlak hodnot kolem patnácti tisíc liber na čtverečný palec. Gravitace tam byla dvaapůlkrát vyšší než na Zemi. Nebyla tam ani kapka dýchacího kyslíku a hustou oblačnou vrstvou nepronikl k povrchu planety jediný paprsek slunečního světla. Přesto zde stála městská kupole - a měla by tu stát navěky - vzhledem k pevné a efektivní konstrukci.

Když Colbie konečně stál před velitelem posádky, vyslechlo to individuum jeho hlášení s nepřijemným, úsečným výrazem v očích.

"Tak vy jste poručík John Colbie z Meziplanetární policejní jednotky?" řekl zadumaně. "A víte, že to je s bídou šestatřicet hodin, co se mi tu jiný muž prokázal jako John Colbie? Já myslím, že někdo z vás dvou není John Colbie. Rozhodně ne."

"Už jsem vám všechno vysvětloval. Ten druhý muž je zločinec. Jmenuje se Edward Deverel - a já byl pověřený jeho zatčením. Pronásledoval jsem ho až ke Slunci, na Vulkán. Tam se ukázalo, že Vulkán je dutý. Propadli jsme se nějakou prasklinou pod povrch. Byli jsme uvězněni v samém centru gravitace a Deverel mi, jak se zdálo, neměl kam uniknout. Jenže on byl chytřejší, než jsem čekal. Nějak ho napadlo, že se plyny uvnitř planety začnou v perihéliu rozpínat, a využil proudy, které při

tom vznikly. Prostě mi upláchl. A když jsem ho dostal znova, ztroskotali jsme tady nad Jupiterem. Spadli jsme do propasti s amoniakovým jezerem na dně. A Deverel - to člověk žasne, jak ten chlap umí logicky myslet - prostě vydedukoval, že kapaliny z jezera odčerpává až po určitou výšku něco jako sifón. Tak se mě zbavil - a já jsem zůstal v propasti sám. On mi nakonec poradil, jak se dostanu sifónem nahoru. Jenže nahoře si vzal moje doklady a vynutil ode mě slib, že zůstanu, kde jsem, po dobu dvaceti čtyř hodin." Colbie se pousmál. "Já sliby plním, takže měl náskok čtyřadvacet hodin. A zmizel."

"Ano, asi ano," připustil velitel kupole. "Vždyť nebyl důvod, proč ho podezírat. Dali jsme mu loď. Když o tom tak přemýšlím, vypadalo to, že pospíchá. Hm-m-m. A kde máte důkazy, že jste vy poručík John Colbie?"

"To není problém," odsekl Colbie. "Já nejsem žádná mulla. Ve městě bude pár lidí od MPI. Někdo z nich mě pozná."

"Výborně." Velitel zpitvořil obličej do nepodařeného úsměvu. "Mohlo mě to napadnout, když tu byl ten druhý. No, stalo se. Kdo by mapoval oběžnou dráhu po přistání? Radši zkusím najít někoho z MPI."

Pustil se do hledání. Během několika hodin se ujistil, že před ním stojí poručík John Colbie. Pozemšťan ve službách Meziplanetární policie.

"Nuže, poručíku, dostanete od nás vše potřebné," oznámil Colbiemu. "Máte nějaký plán?"

"Plán?" Colbie, usazený v hlubokém křesle, vykoupáný, učený a oblečený do šatů z půjčovny, řekl s cigaretou v ústech: "Mám rozkaz najít a zatknout Deverela. Nic víc. Prostě to budu zkoušet dál."

"Ovšem za daných okolností..." řekl velitel. Jeho široký potměšilý úsměv mizel při pohledu na štěrbiny, do kterých se zúžily poručíkovy oči. "Promiňte," dodal rychle, "má vina to není. Nechtěl jsem se vás dotknout. Jak vidím, příliš nespěcháte," řekl, snad aby změnil téma rozhovoru.

"Ne! Nespěchám!" vybuchl Colbie. "Teď jsem na sobě pár měsíců měl skafandr, tak bych si rád užil trochu civilizace. A navíc potřebuju chladnou hlavu. Jestli chci najít Deverela, musím logicky odvodit, kam letěl, a pak vyrazit za ním."

"Napadlo vás už něco?" zeptal se velitel zúčastněně.

"Ta nová planeta. Dost se o ní psalo. Pokud vím, je ve sluneční soustavě už pět nebo šest měsíců. Opravdový poutník. Musel se hnát mezihvězdným prostorem spoustu let. Jo, určitě mám šanci, že tam Deverela najdu. On je zvědavý. Chorobně zvědavý. Něčemu tak bizarnímu nedokáže odolat, doufám."

"Dobrý nápad. A bude to pro vás velká zkušenost. Oni tam ještě neposlali expedici, víte. Vy dva - tedy pokud se tam Deverel vůbec vydal - jste první, kdo vstoupí na půdu té planety. Věřím, že tentokrát budete mít štěstí, poručíku."

Colbie vtáhl do plíc obláček dýmu. Někouřil cigaretu snad půl roku. "O tom nepochybuje, veliteli. Tentokrát Deverel půjde k soudu. Cítím to v kostech. Vrátime se spolu."

Prohlédli si údaje o nové planetě. Byl to nebeský tulák, poměrně velký, měl tvar koule, průměr necelých pět tisíc mil

a nápadně nízkou hustotu vzhledem ke značnému objemu. Řítil se do Slunce rychlostí osmdesát dva mil za sekundu. Podle propočtů se však jeho rychlost měla zredukovat při průletu kolem Jupiteru. Následkem toho by pak nová planeta zaujala oběžnou dráhu někde mezi Jupiterem a Neptunem.

Colbie hnal svůj nový křižník prostorem tak rychle, jak jen to bylo možné. Pevně svíral rty. Nervy se mu napínaly k prasknutí. Nedokázal se soustředit. Čím víc myslel na Deverelovy opakované útoky, tím větší zuřivost se ho zmocňovala.

Už rozeznával novou planetu. Malý šedý bod na hvězdném závoji. Planeta ještě nedostala jméno, zřejmě však byla předurčena k tomu, aby se jmenovala Kyklop. Šedá tečka neustále rostla. Sedm dní poté, co John Colbie vystřelil svou raketu do prostoru, mimo dosah železných prstů jupiterské gravitace, už byla vzdálená sotva deset tisíc mil a zabírala většinu oblohy. Colbie k ní mířil střemhlavým letem. Pořád měl vysokou rychlost. Brzdil s takovým přetížáním, jaké dokázal snést. V blízkosti planety pak využil její gravitaci k dalšímu zpomalení. Oblétl ji - a v tu chvíli pohlédl Kyklopu do oka.

Bylo to zrcadlo, přesněji konkávní reflektor. Působilo však dojmem jakéhosi oka planety - oka, ve kterém se odrazilo světlo hvězd, zachycené a odražené zpět do prostoru. Colbie ohromeně zíral na gigantické zrcadlo, stejně třpytivé jako hvězdy kolem něj.

"Proboha..." zašeptal s úžasem. Cítil se nekonečně malý. Viděl, jak nepatrnou část vesmíru je on sám i jeho život. Nic víc než zlomek sekundy. Subelektron. To zrcadlo, vždyť to byl předmět vyrobený obrovskými stroji ve službách intelektu, který se zrodil před mnoha tisíci, snad milióny let. Kdo ví, jak dlouho se Kyklop řítí prázdnotou mezihvězdného prostoru, než doputoval do sluneční soustavy? Kdo ví, jak vypadal, jak žil ten, kdo to celé stavěl? Jeho inženýrské schopnosti se každopádně vymykaly současnému lidskému chápání.

Zrcadlo bylo dokonalé. Když Colbie přemohl počáteční šok, začal sbírat všechny dostupné údaje. Změřil průměr. Bez dvou mil rovný tisíc. Hloubka tři sta. Dokonalý kruhový tvar, dokonalé zakřivení. Albedo bylo tak blízko jedné, že přístroje ani neurčily zlomek!

Colbie se posadil. Pak dlouze a hlasitě hvízdal. Ještě nikdo nikdy neměl před sebou tak dokonalý reflektor. Vlastně se něco takového pokládalo za nesmysl. Ano, všechny materiály odrážejí světlo, jenže mnohem víc ho absorbují. Ale tenhle kolosální reflektor pohlcoval jen absolutně zanedbatelné množství světla, které na něj dopadalo. Colbie věděl, že ten reflektor nějaké světlo pohlcovat musí. Nevěřil nesmyslům. Nevěřil, že by ta hmota neabsorbovala vůbec nic. Ujišťoval sám sebe, že má přístroje s malou rozlišovací schopností, že na Zemi je přístroj, který nějaký zlomek pohlceného světla určitě naměří. Ale ten přístroj by musel být opravdu velmi přesný a - i kdyby něco naměřil - stejně bude albedo toho zrcadla neuvěřitelné. A nepochopitelné.

Zrcadlo zmizelo za obzorem. Colbie neustále snižoval rychlost křižníku. Nutil se myslet na svou práci - na hledání Deverela. Zároveň ale pořád myslel na ten úžasný, vzrušující objev. Na zrcadlo. Chtěl o něm vědět víc. To ještě netušil, při jaké příležitosti se o něm skutečně víc dozví. Mnohem víc, než si v tu chvíli přál...

Konečně dostal rychlost pod kontrolu. Doufal, že si Deverel nevšimne jeho přítomnosti nad novou planetou, a soustředil se na jedinou otázku - kde mohl Deverel přistát? Blízko zrcadla, samozřejmě. Ale okolí hrany toho gigantického reflektoru, to byl kruh s obvodem tři a půl tisíce mil.

Poručíkovi nezbylo než prohledat celou oblast. Zaměřil teleskop dolů tak, aby kontroloval prostor kolem zrcadla. Připravil si předsádkové čočky, stabilizoval výšku na padesáti milích a pak, přesvědčený, že ho Deverel nemůže zdolat pouhým okem

zahlednout, vystartoval k pomalému okružnímu letu nad hranou zrcadla. S okem nalepeným na okulár teleskopu hledal pirátovu loď.

A našel ji. Ležela na úpatí jedné z těch Kyklopových velehor, které se chlubily strmým, několik tisíc stop vysokým štítem. Horský masív přecházel poměrně ostře do naprosté roviny. Za ní se pak, zhruba sedm nebo osm mil od prvních pahorků zvedala hrana velkého zrcadla.

Colbie si ulehčeně vydechl. Jeho tip mu vyšel. Odhad směru a cíle další Deverelovy cesty byl naprosto přesný.

Vystoupal s křižníkem do větší výšky a potom, aniž by ztratil z dohledu horský štít jako přirozený orientační bod, začal pomocí předních, zadních a dolních trysek opatrně navádět svou loď na přistání - dost daleko za hřebenem hory, aby Deverel nic nevyšhlídl.

Hned po přistání zkusil odebrat vzorek atmosféry. Jak předpokládal, atmosféra v pozemském smyslu tady neexistovala. Colbie si tím byl jistý od prvního pohledu na jasnou, ničím nezkraslenou hvězdnou oblohu. Nasoukal se do skafandru, vzal si zbraň, zapojil přívod kyslíku, našrouboval přílbu, otevřel vstupní uzávěr a seskočil dolů. Povrch planety byl tvrdý a pevný. Colbie si prohlédl místo přistání. Našel jen samé úlomky zmrzlé rudy. Nic víc. V duchu se ptal, jestli tak vypadá celá planeta.

Vydal se na cestu po úpatí hory. Sotva urazil první míli, bylo mu jasné, že ho tu nečeká žádná procházka. Kyklop byl posetý bezpočtem šramů a trhlin. Obrovské průrvy znemožňovaly bezpečné cestování v jakékoli podobě. A Colbie nesměl riskovat. Byl sám. Pečlivě vybíral co nejužší proláčky, které se daly snadno přeskočit. Ztrácel tím čas - a věděl, že ho zdaleka nemá tolik, co tvrdil před velitelem kupole na Jupiteru.

Trvalo pěkných pár hodin, než obešel kamenité úbočí a zahledl temnou siluetu Deverelovy ukradené lodě.

Deverela u ní neviděl.

Přitiskl se k zemi. Cítil, jak mu zběsile buší srdce. Nebál se nebezpečí, bál se, že mu Deverel zas upláchne, že má v záloze další trik. Souboj těch dvou - ztělesněného zákona a ztělesněného nepořádku - se stal osobní záležitostí. Po pravdě řečeno, Colbie jako příslušník MPJ sice respektoval a snad i obdivoval Deverelovu ďábelskou schopnost kdykoli odkudkoli uprchnout, ale zároveň k smrti nenáviděl jeho věčné útoky. Byl policejní důstojník a musel ho zatknout stůj co stůj - a nebo uznat, že ten zločinec je lepší.

Dotěrné myšlenky ho nepřestaly trápit ani ve chvílích, kdy se krčil u země s odjištěným raketometem. Raketomet byl jednou z nejvykonnějších ručních zbraní, jaké se ve třicátém století podařilo vyvinout. Odpaloval explozivní střely na cíl rychlostí několika tisíc stop za sekundu.

Zatímco poručík Colbie ležel ve skalách s očima upřenými na loď a její nejbližší okolí, myšlenky se mu rozběhly novým

Chcete mít vždy IKARII?

Chcete dostávat IKARII domů?

Chcete přesto platit jenom

17 Kč?

V tom případě zašlete složenkou typu C na adresu Ikarie

(150 02, Praha 5, Radlice, Radlická 61) tolikrát 17 Kč

kolik čísel si chcete předplatit.

Poznamenejte na ní dva důležité údaje - že jde o IKARII

a od kterého čísla chcete časopis dostávat. To je vše.

směrem. Proč je Deverel ještě tady? Proč, sakra? Copak si neuvědomil, že tihle je první místo, kde ho budu hledat? Ne, on to věděl. Samozřejmě. Tak proč je tady?

Vzápětí našel odpověď. Alespoň se zdálo, že našel odpověď. Že si to všechno Deverel naplánoval tak, aby z této planety odletěl dřív, než se tu někdo objeví. Měl náskok plných třicet šest hodin. Dost času k obhlídce nové planety a k uspokojení chorobné záliby v nejrůznějších bizarnostech.

Ano, měl dost času. Mohl si nerušeně studovat zrcadlo a pak zmizet. Odletět a zamést za sebou stopy v nekonečném prostoru. Ale on tady zůstal.

Proč?

Colbie zneklidněl. Čím delší dobu se krčí ve skalách, tím byl nervóznější. Přepadly ho výčitky svědomí. Co když se Deverelovi něco stalo? Colbie neměl na vybranou. Nemohl jen tak vyjít na otevřenou pláň. Kam se Deverel ukryl? Možná, že umírá. Kosmická choroba může postihnout každého. Není to žádná výjimečná nemoc. Obvykle se přičítá důsledkům pozitivního a negativního přetížení, nedostatku vitálních elementů v syntetickém vzduchu a dlouhodobému pobytu ve stavu beztláče. Jedinou možnou léčbou je absolutní klid a slušná gravitace. Ale něco takového si nezařídí člověk, co se musí postarat sám o sebe.

Colbieho svírala nejistota. "Ten blázen!" vydechl vztekle. "A já si tu ležím. Ale..."

Nervy měl pořád napjatější. Utrvzoval se v myšlence, že Deverel potřebuje pomoc. Vyskočil na nohy. Byl rozhodnutý s tou nemožnou situací různě skoncovat.

Vtom ožil jeho přijímač. "Ty jsi tady, víd, Colbie?" zachrčel studeným, rozkolísaným hlasem. "Jo, měl bys tu být. Poslouchej." Hlas na okamžik utíchl, jako by sbíral nové síly. "Je mi zle, Colbie. Fakt zle. Asi natáhnu brka. Bolí mě žaludek. Moc. A uši. Uši taky. Úplně se mi z nich motá hlava. Potím se." Hlas ještě jednou ztratil rovnováhu. "Kdybys chtěl - pojď sem - jo? Klidně si mě zatkní." Odmílel se. Ve sluchátkách zněl jen praskot a šum.

To už Colbie utíkal směrem k lodi. V duchu se proklínal za své nekonečné váhání.

Vnější poklop byl otevřený. Colbie se vyšplhal dovnitř do vstupní komory. Zavřel za sebou. Rychle nastavil kontrolky na vnitřním poklopu a vpadl do obytné části lodě.

Stál uprostřed trupu, vedle ošetrovny. Před sebou měl řídicí kabinu a přístroje na udržování podmínek nezbytných k životu, vzadu byl prostor vymezený pro ložnice a obývací pokoje.

Colbie se rozběhl na záď. Vrazil do dveří - a strnul. Ta místnost byla neuvěřitelně zaneřáděná přišermou směsí uspi-něných šatů, misek a talířů s okoralými zbytky jídla. Na stole hučel ventilátor. Z něj bez ustání proudil suchý vzduch k obrovitému, do naha vysvětlečenému člověku, rozvalenému v nejhnušnější posteli, jakou kdy Colbie viděl.

Deverel se tam kroutil, stěnal, přetáčel z boku na bok, třesl oči, lapal po dechu. Nezdravě žlutá pokožka byla orosená potem. Jeho pramínky stékaly dolů na holou, špinavou matraci.

Ze všeho nejdřív Colbie zlikvidoval ten šílený ventilátor. K tomu stačil jeden úder otevřenou dlaní. Pak změřil Deverelovi puls. Rychlý, nebezpečně vysoký. Ale smrt nehrozila. Za pár dní, možná už zítra, by mohla přijít zástava, teď byla ale šance na přežití pořád značná.

Deverel se Colbiemu díval upřeně do očí. Mezi staženými rty probleskly rovné bílé zuby.

"Rád tě vidím," zašeptal. Pak mu hlava klesla na matraci. Oči se zavřely. Neusnul. Jen se přestal bránit ztrátě vědomí. Bylo mu jasné, že teď už si to může dovolit.

Colbie se v podobných případech vyznal. Hned odešel do řídicí kabiny a nastavil ventily vzduchového tanku na vyšší procento kyslíku. Seshíral veškeré čisté prádlo, které se v lodi vyskytovalo, pak Deverela umyl od hlavy až k patě vlažnou vodou, převrátil matraci a povlékl ji čistým prostěradlem. Nako-

nee uložil bezvládného piráta zpátky na postel a do úst mu vsunul teploměr.

Potom uklidil místnost. Celou hodinu strávil drhnutím špinavého nádobí v posledních zbytcích použitelné vody. Z lednice vybral maso a zeleninu, obojí rozmrazil a začal vařit polévku.

To bylo všechno, co se zatím dalo udělat.

Posadil se a čekal. Mohl jen v pravidelných intervalech kontrolovat teploměr.

Teplota klesala. Dech se zklidnil. Deverel konečně usnul. Probudil se až po třinácti hodinách.

"Čau, poručíku," řekl.

"Čau, ty..." Colbie odložil magazin, do něhož se poprvé za posledních pár měsíců v prostoru s chutí zacetil. "Co norecká?" zeptal se.

"Je pryč," řekl Deverel. "Díky. Díky moc," dodal tónem, který se marně pokoušel být bezstarostný. "Fakt."

"Hm." Colbie mávl rukou. "Rád jsem ti pomáhal, víš." Bezděčně prolístoval magazin. Potom vystřelil ukazovák směrem k Deverelovi. "Jaks' věděl, že jsem tady?"

"Nevěděl jsem to," zasmál se Deverel. "Koukej, kdybys tu nebyl, tak bys mě zkrátka neslyšel, ne?"

"Máš pravdu." I Colbie se zasmál. Modré a šedé oči se navzájem pobaveně sledovaly. "Dáš si polévku?"

Deverel nadšeně souhlasil. Dva soupeři zasedli k jednomu stolu a pustili se do jídla jako nejlepší přátelé.

Následující dny uběhly bez problémů. Bez přetížení a dlouhých cest prázdňným prostorem. Bez úzkosti a stresů. Bez nebezpečí. Bez hrozby zásahu meteorem. Na Kyklopu, na planetě s velkým zrcadlem, se žilo jako v ráji.

Deverel se rychle uzdravoval. Už dokázal vstát z postele a projít se po lodi. Nabíral znovu síly. A věděl, že se spolu s nimi vrátí i staré myšlenky. Nepsané, mlčky uzavřené příměří mezi pirátem a policistou nemohlo trvat věčně. I fér hra má svůj konec.

Když tedy příměří mělo každým okamžikem vypršet, bylo by jeho prodloužení jen ztrátou času. Jakmile cítil, že je v pořádku, Deverel bez váhání řekl: "Víš, bylo by to krásný, kdyby nám to vydrželo. Jenže už je čas obnovit naše přirozený vztahy, ne? Tak mi dej železka - teď hned. Jinak chytíš spodní hák na čelist."

Colbie se tvářil nezaujatě. "Fajn," připustil. "Nevadí, když si půjčím tady z ošetrovny pouta na ruce a nohy?" zeptal se zdvořile.

"Vůbec ne," zamručel Deverel.

"Ještě moment." Colbie zvažněl. Naklonil se nad stůl. "Podívej, všiml sis toho zrcadla, víd?"

"Jo. Hezky."

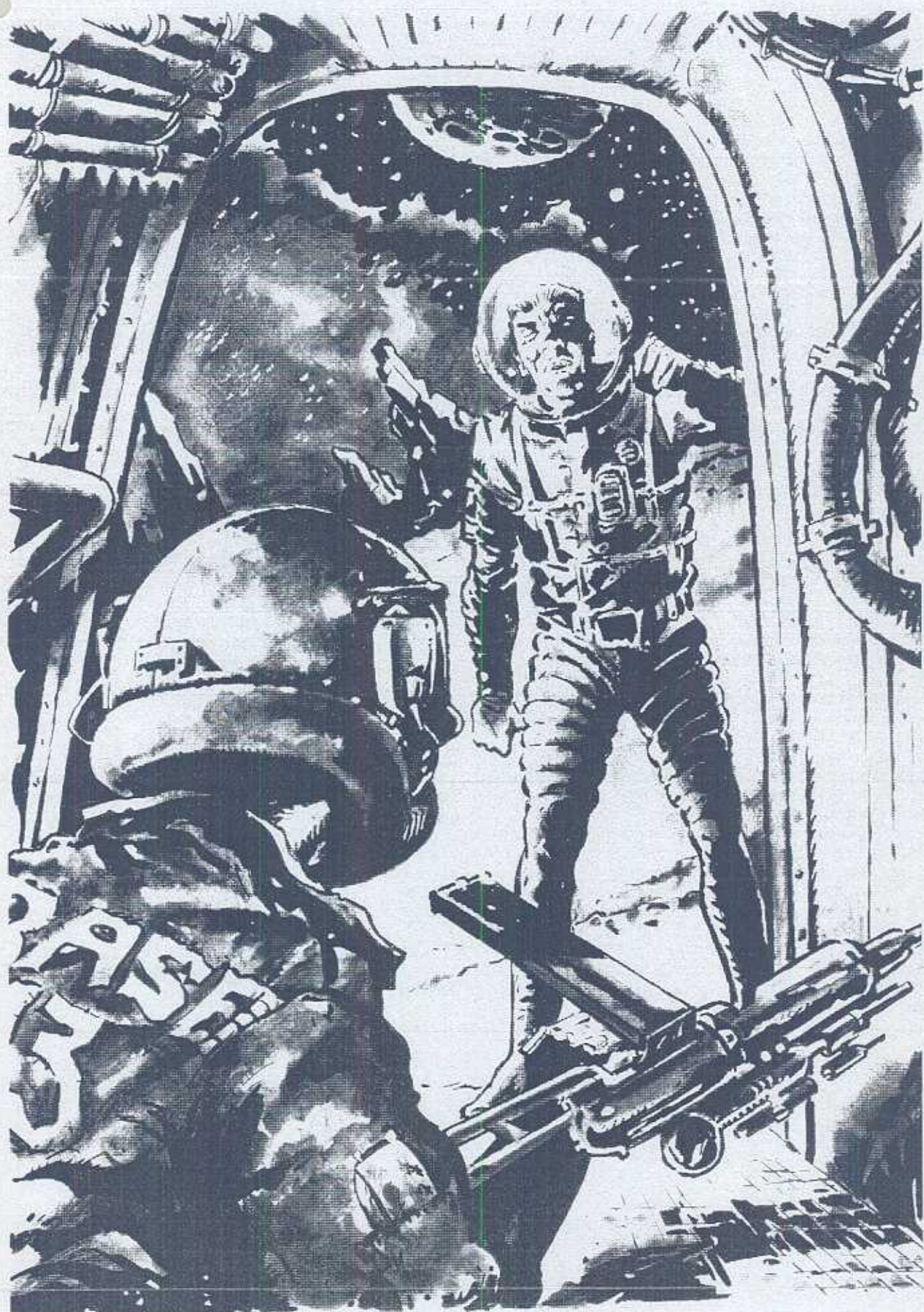
"Co bys říkal, kdyby naše tichá dohoda o neútočení platila, dokud se na něj nepodíváme? Abys rozuměl, já nespěchám."

"Chá!" Deverel rozhodil rukama. "Já snad jo? Tak platí," řekl s výrazem dítěte, rozrušeného novou hračkou. "Máš moje slovo, Colbie. Nezdrhnu ti."

Oběma přelétl po tvářích ostražitý úsměv. Ten znamenal, že přípravy mohou začít.

Prvním krokem byl spánek. Sice zabral dost hodin, ale umožnil jim, aby se odpočatí vydali napříč nehostinnou, bezpočetem šrámů zbrzděnou plání. Shora je netečně sledovaly hvězdy, oddělené od Kyklopa nekonečnou prázdnotou. Vzadu se rýsovaly strmé, vysoké štíty horského masívu, pod kterým čekal Deverelův ukradený křižník.

Vzali si všechno, co by mohlo být užitečné. Měli kyslík, vodu a jídlo na celý den. Colbie nechal v kajutě svůj raketomet. Byla to těžká, neskladná zbraň a poručík neviděl důvod, proč ji nosit s sebou. Šli, krok za krokem, po vrásčité planině, ozářené světlem hvězd. Byli k sobě připoutaní speciálně upraveným, dvě stě stop dlouhým lanem. Když lano právě nepoužívali v nebezpečných úsecích, navěšili ho na prstenec. Vytvrle se blížili k hraně reflektoru, postaveného, jak se zdálo, dávno předtím, než lidé vůbec položili základy pro harmonizovanou společnost.

Dvakrát během únavného skákání přes hluboké průrvy Colbie špatně odhadl své síly a místo dopadu na pevnou zem by sklouzl do bezedné rokle, kdyby se Deverel včas nedokázal zapít na okraji pukliny a pak vytáhnout policistu do bezpečí. V obou případech se jim naštěstí podařilo najít užší trhlinu.

Pomalou, ale jistě kráčeli směrem k zrcadlu. Krajina byla čím dál rovnější. Poslední míli urazili po skutečné pláni, tak rovné, že ji kdysi dávno zřejmě musel někdo zarovnávat uměle. Colbieho napadlo, že by tady pro Deverelův křížník bylo mnohem výhodnější místo k přistání než vzadu na úpatí hor. A Deverel odpověděl, že ho v tu chvíli přepadly první křeče, a že neměl pomyšlení hledat nějakou rovinu.

Došli k hraně.

S úžasem si prohlíželi černou stěnu. Byla odlitá z nějakého matného kovu. Táhla se v plynulé křivce na obě strany, kam oko dohlédlo. Byla dokonale tvarovaná, vybroušená do nejmenšího detailu a zhruba dvakrát vyšší než člověk.

Deverel zaujal skrobený postoj a řekl přehnaně rozdechvým hlasem: "Vskutku, zrcadlo!" I jeho ale musela nádherná, tisíciletá konstrukce ohromit.

"Tomuhle bych nikdy nevěřil," vydralo se Colbiemu ze rtů. "Jak asi ta věc může být stará - a kdo - a jak ji udělal? Ztraceně, to museli být inženýři. Skvělá práce."

"Skvělejší kontrakt pro firmu, která tu zakázku dostala," utrousil Deverel s úsměvem. "Co říkáš, vylezeme nahoru, co? Rád bych to viděl na vlastní oči - sáhnul si na to."

Colbie přikývl. Deverel se opřel o stěnu a zaklínal do sebe prsty v těžkých rukavicích. "Udělám ti stoličku. Ale tam nahoře," dodal, "tam dej pozor, ať nesletíš. To by fakt bylo k vzteku."

"Neboj se," zavrčel Colbie. "Jestli někdo z nás dvou někam poletí, nebudu to já."

Nakročil si jednou nohou na pirátovy dlaně. Deverel ho zvedl. Colbie se zachytil oběma rukama za hranu, zkosenou směrem dovnitř. Vyhoupil se nahoru, opatrně si sedl a podíval se, kde je Deverel.

S vypětím všech sil vytáhl obra za sebou na hranu. Pak se oba dva současně - jako by poslechli nějaký nevyslovený pokyn - otočili tvář k zrcadlu.

V tom okamžiku ztratili veškerý smysl pro perspektivu a stabilitu. Reflektor je zasypal přívalem světla, oslepil je, ochromil jejich vnímání. Dole, nahoře, všude bylo světlo. Hvězdy z oblohy a hvězdy z reflektoru na zlomek sekundy splynuly do šlepeného, omračujícího celku, který oba muže zbavil rovnováhy. Na zlomek sekundy Colbie podlehl absurdnímu pocitu, že visí ve vzduchoprázdnu, že není schopen určit, která obloha je pravá.

A tak se pohnul - nesprávným směrem - a přepadl přes hranu.

Deverel cítil totéž, ale dokázal by se svým pocitem ubránit, kdyby ho lano nestrhlo za poručíkem dřív, než stačil nějak zareagovat. Řítily se dolů po ploše zrcadla, obklopeni nekonečným oceánem úděsné světelné mlhy.

Padali dolů tak rychle a tak lehce, jako by je unášelo neviditelné silové pole. Jinak nevnímali skoro nic. Jejich pád neprovázal žádný z pocitů, které se obvykle pojí s pádem na hladké, nakloněné ploše. Žádné klouzání, jen akcelerace směrem dolů.

Když překonal první moment panické hrůzy, úzkosti a závratě, roztřásl se Colbie po celém těle. Musel zavřít oči a zatnout pěsti, aby se uklidnil. Pak oči i pěsti rozevřel a ohlédl se. Deverel padal asi pět stop za ním.

Měřil si poručíka nasupeným, pronikavým pohledem.

"Já tě varoval!" vyštěkl vztekle. Colbie už měl na jazyku stejně hlasitou odpověď, když vtom Deverel znechuceně mávl rukou. "Já vím. Já vím. Je to i moje chyba." Zhluboka se nadechl a potom přitáhl bradu ke kolenům.

Colbie udělal totéž. Zúřivě se snažil pád zabrzdit. Tiskl ruce i nohy k povrchu zrcadla, ale jeho snaha neměla na směr a rychlost pádu sebemenší vliv. Ani obrátit se nemohl jinak než pomocí prudkého pohybu paží. O plochu zrcadla se opřít nedalo.

Colbie měl pocit, jako by se jí vůbec nedotýkal, jako by ujížděl po nějakém odporném slizu, který nevyzařuje ani teplo, ani chlad, nepřílně k tělu, nijak neovlivní žádný pohyb a jen provází svého pasažéra na předem určené cestě dolů...

Bezradně zavřel oči. Myšlenky mu balancovaly na pokraji šílenství. Zkoušel analyzovat své pocity. Padal. Padal a gravitace těhle planety jeho pád zrychlovala. Rozum namítal, že prostě klouže po zakřivené ploše reflektoru, a ta plocha že je z materiálu, který ani v nejmenším nebrání účinkům gravitace. Ale to by znamenalo -

Že tu nepůsobí tření!

Ta slova mu explodovala v mozku - a stejně překotně se vydrala z úst. "Nepůsobí tu tření!"

Deverel na něj vytřeštil oči. Vzápětí se divoce pustil do testování povrchu. Pokoušel se brzdit. Marně. Necítil nic. Nic, co by zadržovalo pohyb jeho ruky. Bylo to stejné, jako kdyby jel po absolutně hladkém ledě.

"Sakra, je to tak," řekl s bezmocným výrazem ve tváři. "Musí to tak být. Sakra - žádný tření." Pak zařval: "To nejde!!" Rty se mu křečovitě roztřáslý. "Bez tření to nejde. To je nesmysl. Něco takového se nedá udělat!"

Colbie zakroutil hlavou jako otec, který mluví s dítětem. "Ne, Deverele." Uvědomil si, že má klidný hlas, naléhavý, ale chápavý. "Prostě to jde. Polož na to ruku a zatlač. Brzdí ji něco? Ne." Zakroutil hořce hlavou. "Já nevím, jak to dokázali, ale tření tu nepůsobí."

Jejich pád do hlubin světelného moře pokračoval a jím nezbyvalo než tomu všemu ohromeně přihlížet.

Pirátova hlava se vztekle otřásla. "Jsme jako blázní. Přece - není tu tření - koukej - ale - to - to je hrozný."

"Já vím."

Colbie se po zmatené sérii neobratných, takřka opilckých pohybů vmanévroval do sedu na zkřížených nohou. Oči soustředěně upíral směrem dolů. Směrem? Proč tady vlastně určovat směr? Obzor neexistoval. Byly jen hvězdy a jejich absolutní odraz v reflektoru - tak dokonalý, že se nedalo určit, kde začíná jedno a končí druhé.

"Musíme vzít rozum do hrsti," řekl rázně. "Musíme to promyslet. A zvyknout si."

"Jo." Deverel udělal první smysly vnímanou věc od chvíle, kdy spadli z hrany reflektoru. Ohlédl se. I když padali skoro dvě minuty a rychlost pádu rovnoměrně stoupala, pořád byl vzadu vidět horizont. Vlastně zbytek horizontu. Vznešený, majestátný horský štít, který se nejasně rýsoval nad hranou zrcadla. Vynikající orientační bod. Jediný, ale spolehlivý.

"Tak dobře, Colbie," řekl. "Koukej, probereme si to celý od začátku." Jeho hlas měl ve slucháčkách zvláštní, kovový nádech. "Než jsem tady přistál, nasbíral jsem - a ty nejspíš taky - o tom zrcadle pár informací. A myslím si asi tohle:

Už je to, řek bych, tak milión let, co nějaká rasa lidí nebo čeho žila na planetě, která si kroužila kolem slunce jako ty naše. A my teď přistáli na jejím satelitu. Je jasný, že ta civilizace, že to byli inženýři jak víno. Určitě si pro sebe upravili svou planetu a další planety ve své soustavě, proč ne, ale jistě víme, že si upravili tenhle satelit. Vydlabali na něm - jak, to se mě neptej - zatraceně velkou jámu, tvarovanou, aby odpovídala vrcholu konkávního zrcadla. Poloměr křivosti je, odhadem, asi 1600 mil. Pak - hele, fěkni, kdybys myslil, že se platu - pak zaliti tu vydlabanou plochu něčím, nějakou hmotou, která po ztvrdnutí vytvořila absolutně hladké povrch. Nebo to bylo jinak, co? Já myslím, že to je absolutní reflektor, ne? Protože já jsem nenaměřil vůbec žádný pohlcený světlo."

Colbie souhlasně přikývl. "Hned mě mohlo napadnout, že tu vyloučili tření. Jinak by ten reflektor nefungoval tak, jak funguje." Zarazil se. "Ale ne!" vyhrkl. "Tření tu působit musí! Taková inoia neexistuje! Když víme o světlic, že se nikdy od něčeho neodráží beze zbytku, tak musí totéž platit o tření. Ten reflektor

zkrátka pohlcuje neměřitelnou část světla, rozumíš, a jeho povrch působí neměřitelnou třecí silou."

"Rozumím." Deverel si upřímně oddechl. "Ty nápady s tím absolutně hladkým povrchem, ty mi stejně připadaly nějak mimo. Na všech plochách přece působí tření. To je daný strukturou hmoty, ne? Přinejmenším ti zbude vzájemný působení molekul, když nic dalšího."

Ale proč ten reflektor stavěli, to mi řekni. Já vidím jedinej důvod - energii. Motor, co generuje obrovský množství energie - a ta se přenáší zrcadlem ze satelitu dolů k planetě. A nebo to byla zbraň. Další zrcadlo, asi rovný, bylo na oběžný dráze a odrazilo paprsky proti nepřátelským lodím. Stačilo zaměřit - prsk - a hotovo. A možná uměli navigovat celé satelity."

Jenže pak se něco stalo. Třeba jim uletěl. Nebo šla k čertu jejich planeta. Nebo hvězda. Tím - ať to bylo, co bylo - se ten satelit odpálil do prostoru. A hnal se vesmírem, dokud ho nepřitáhlo naše Slunce. Jo. Lepší vysvětlení neznám. Leda, že by to byl nějaký nedokončený experiment."

"S kouzelným zrcadlem," dodal Colbie tiše. Nikdo z nich ale nevěděl, jaké magické vlastnosti by se zrcadlu daly přisoudit.

Několik vteřin mlčeli. "Koukej," ozval se do ticha Deverel, "když nemůžeme nic dělat - aspoň se najíme, co ty na to?"

"Proč ne?"

Jedli poněkud zvláštním způsobem, odvozeným od účelu a podoby skafandru. Pomocí tlačítek zvenčí ovládali mechanismus táhel, pák a trubic, které dodávaly k ústům vodu a výživné pilulky - lédní granule bez chuti a vůně.

"Tak," Deverel si olízl jazykem rty, jako kdyby měl za sebou skutečné jídlo. "To je situace. Žádná pohádka. To jídlo je dobrý akorát pro nebožtíky, co? Kam teď?"

"Kč dnu."

"Cha! Vůbec ne! Na dně už jsme. Všimni si, jak se narovnává úhel. Brzy bude 180 stupňů. Počkej." Podíval se na chronometr. "Spadli jsme o tři sta mil níž za osm nebo devět minut." Colbie začal protestovat, ale Deverel jeho námitky ignoroval. "Je to, jak říkám. Spadli jsme o tři sta mil níž. Taková je hloubka zrcadla. Nezapomeň, že tu nepůsobí tření. Ta zakřivená plocha je pro nás jenom něco jako vodítko. Takže míříme na druhou stranu ke hraně. Chápeš?"

"Jo! Bože! Jo!" vykřikl Colbie. Pak se zachmuřil. "Jenže my se na tu hranu přece nemůžeme dostat. Ta zatraceně malá třecí síla, ta nás zastaví možná i padesát stop před hranou. Kdyby tu nepůsobilo tření, nebylo by co řešit. Prostě bysme doklouzali na protější hranu."

"Jo. A přelezli přes ní pryč. Protože hybnost, kterou nám teď uděluje gravitace, by cestou nahoru zase zmizela."

Během rozhovoru minuli dno. Bezpochyby. Úhel začínal stoupat.

"Nepůjde to," řekl Colbie sklíčeně. "To tření - zabrzdí nás."

Deverel mu melancholickým, přemýšlivým hlasem dánského prince odpověděl: "Jo, zabrzdí. Ta trocha tření. Zemřít - spát - Spát! Snad i snít? Á, v tom je právě háček! To, jaké sny by se nám mohly zdát v tom spánku smrti, až těla zbudem, to, to nás zarazí."

"Myslíš si, že to sem patří?" ušklíbl se Colbie.

"Hrál jsem Hamleta. Jednou. Už je to dávno, ale byl jsem fakt dobrý. Znáš tu scénu ve druhém aktu, když..."

"Tak dost! Dej s tím pokoj - nechci to slyšet. Pokračujeme. Zkrátka tu působí neměřitelná třecí síla. Neprojev se, když brzdiš nebo měniš směr - ale na velkou vzdálenost je znát - právě tak, aby nás udržela pod hranou."

"Šach, šach a šach," přikývl pirát. Ukazovákem pravé ruky se postupně dotýkal prstů na levé.

"Vypadá to beznadějně."

"Možná," řekl Deverel. "Připočti k tomu další fakta. Jedeme dolů se zrychlením dvanáct stop za sekundu na druhou. Maximální rychlost jsme měli u dna, v hloubce tří set mil. Nevím přesně, jaká byla. Dá se spočítat podle jednoho vzorce. Teď,

cestou nahoru, nám z naší rychlosti gravitace ukrojí každou sekundu dvanáct stop. Všimni si, že říkám nahoru - a dolů. Naše úhlová rychlost je o něčem jiným - a je, samosebou, větší."

Když si všiml poručkova netrpělivého pohledu, tak dodal: "Fakt nevím, jak z toho. Ať přijdeš, kam přijdeš, obvykle se můžeš vrátit stejnou cestou zpátky. Ale tady se nám zabouchly dveře. Co naděláš..."

Colbie si poposedl na zkřížených nohou. Zamžoural směrem vzhůru. "Ještě pořád stoupáme. Debilní světlo. Za chvíli z něj oslepnu."

"Zavři oči," poradil mu Deverel věcně. "Sakra," utrousil s podivnou směsicí přátelského a cynického tónu v hlase. "Koukej, nemusíš mi věřit, Colbie, ale mně se ta honička líbila. Jo. Bylo to fajn. Co já si užil v kanálech tam na Marsu - hele, už jsem ti vyprávěl, jak císařovně nešly stáhnout z prstů prsteny? Člověče, na to padla taková spousta vody a mýdla, že chudák císařovna byla zděšená, jak plýtvám vodou. Ale řeknu ti - kdybyste po mně nešli, nebylo by to ono. A ty ses, doufám, taky nenudil, co?" řekl jakoby na svou obhajobu.

"Ne," připustil Colbie. "Ale já to viděl jinak. Znam i horší chlápky, než jsi ty. Vážně. Kdybys projevil snahu začlenit se a přizpůsobit - já vím - nejsi sám, kdo tak žije. Ale mám zatknout tebe, a to je pro mě..."

"Zapomínáš, v jaký jsme kaši."

"Nezapomínám. Jen obdivuju tvou sebedůvěru a..."

"Fakt?" pousmál se pirát. "A tvá sebedůvěra?"

"Na nule."

"Moje taky - to je fór, co? I když..." Deverel si přeměřil Colbieho pátravým pohledem. "...i když mě, myslím, napadlo, jak se dostat ven."

"Myslíš?" Colbie zpozorněl.

"Tu informaci prodám za..."

"Za další náskok," doplnil ho Colbie kysle.

"No - tak to neber. Když mám něco na prodej, chci to prodat, ne?"

Colbie se mu zadíval do očí. Pak lhostejně pokrčil rameny a odvrátil se. Hranu zatím neviděl.

"Náš úhel je pořád větší," nedal se odbýt Deverel. "Hrana už není daleko. Ještě pár minut."

"Nevyjde to," řekl Colbie. "A nevím, co nám tady pak pomůže."

Za pár minut se před nimi na černém pozadí horského hřebenu, vzdáleného deset až dvacet mil, začala rýsovat hrana. V tu chvíli dostoupila úzkost vrcholu.

Hrana se blížila tak pomalým tempem - a rychlost klesala tak prudce k nulovému bodu! Nervy se napínaly, pěsti svíraly, oči se vepjely do světelné mlhy. Nebyl to racionální propočít, byla to intuice, která jim říkala, že se nedostanou na hranu, že rychlost je příliš malá.

Bohužel. Pomalu - ve srovnání s předchozí obrovskou rychlostí - stoupali ke hraně. Ta už byla blízko, zoufale blízko, a zároveň tak neskutečně daleko... Jediný okamžik stačil, aby se stoupání proměnilo v pád. Stoupání od pádu nedělilo nic - a pokud ano, smysly ten přelomový úsek nepostřehly. Začínal nový pád.

Hlasem, který byl nabitý zlostí a zklamáním, Colbie řekl: "Deset stop. Víc to nebylo. Sakra. Debilní zrcadlo. Příště to bude dvacet."

"Jo, tak nějak," souhlasil Deverel. Odečítal z chronometru přesnou délku trvání jejich pádu. Pečlivě si ten údaj vryl do paměti. Ne proto, že by tušil k čemu - ale něco takového je vždycky lepší vědět. "Uvidíme," zabručel si pro sebe a opakoval po Colbiem: "Debilní zrcadlo. Jestli to bude příště..."

Nedomluvil. Hlavou mu bleskl nápad. Zajímavý. Okouzlující. Překvapivý. Nápad, ze kterého se tajil dech a zatínaly zuby. "Ale jo!" vyhrkl šeptem a jako v mrákotách se zhroutil na záda. Složil si ruce za hlavou. Díval se na hvězdy.

Gravitace ho šilenou, bez ustání se zvyšující rychlostí hnala dolů. Pod ním ubíhala strmá, absolutně hladká plocha reflektoru.

A nad ním svítily hvězdy. Chladné, vzdálené, bezcitné, krásné. Deverel si je zamyšleně prohlížel. Přitahovaly ho. A neměnily svou polohu. Byly pořád stejné, i když on, člověk, svištěl nahoru a dolů po křivém zrcadle.

Colbie už několik minut sledoval Deverela, pohodlně nataženého na zádech. Pirát měl svraštělé obočí. Zdálo se, že příliš nevnímá střemhlavý let do hlubin zářivé číše. Dosáhli dna. Colbie, unavený marnou snahou vyčíst z pirátových očí jeho myšlenky, se pokusil vstát, ale po sérii krkolomných přemetů spadl na břicho, tvář v tvář svému vlastnímu odrazu.

Deverel se tím očividně bavil. Veškerá zamyšlenost byla tatam. "Potřebuješ větší podrážky, co? Pak by to nebyl problém. Radši sed'. Čím níž je těžiště, tím líp. Kdybys vydržel stát, byl by to vrchol akrobacie."

Měl pravdu. Colbie se posadil, přisunul si k ústům trubici s vodou a napil se. Pak znovu upřel oči na Deverela. "Přemýšleš, vid'?" O čem?"

"O zrcadle," odpověděl Deverel nezvykle vážným hlasem. "Ale nechám si to pro sebe - chápeš?"

"Jak jinak," zavrčel Colbie temně.

Deverelovy líšácké oči mu připadaly ještě cyničtější než dřív. "Koukej," řekl pirát, "trochu jsem počítal. A něco mám. Něco zvláštního. Něco extra. Jenže mi něco jiného zas chybí. A já bych to druhý něco vážně potřeboval. A když to budu mít - a já to budu mít - dostanu tě ven. Nějaký protinávrh?" podíval se úkosem na Colbieho.

"Kdybych to druhé něco měl já," odsekl Colbie, "nechal bych si ho pro sebe - chápeš? Mimochodem, přestal jsi hrát fér. Tajší informace. Pokud vím, dal's mi slovo, že nezdrhneš."

"Jo. Dal. To je fakt. A nezdrhám. Nebo jo? Nezdrhnu ti, dokud sám neřekneš, abych zdrhnul. Platí?" Zvedl ukazovák směrem ke Colbiemu a dodal pevně: "Koukej, příště zas budem, co jsme byli. Pirát a polda. Sám sis o to řek. Ale teď tady jsme zatím parťáci. Zatím, Colbie. Měj rozum - a dostanu tě ven."

Colbie cítil, jak se mu do tváří valí krev. Byl to výsměch. Urážka všeho, na čem si zakládal. Ponížení pro jeho inteligenci a profesionální čest. Hlas mu vybuchl nekontrolovatelným vztekem. "Ne! Poslouchej!" křičel. "Má odpověď je ne! Ne! Jednou provždy! Kašlu na tebe! Klouzej se tady třeba celou věčnost, když čekáš, že ti tohle odkývám. Ubožáku! Dal jsi mi slovo!" Colbie se zajíkl. Bezmocně mávl rukou. Vzápětí pokračoval mnohem klidnějším hlasem: "Říkáš si, že nic nevymyslím, že na to nemám, abych se odtud dostal. Možná, že ne. Možná jsem pitomec. Ale povím ti jedno: uvidíš, kdo se bude smát naposled! Ne já tebe - ty budeš prosit mě! To si pamatuj."

Natáhl se na záda. Oči mu plály vztekem.

Deverel si ho nevěřícně prohlížel. "Fajn," odsekl. "Pche. Aspoň sis ulevil. Tečou ti nervy, co?"

Deverelovi se pod přítlou honila spousta myšlenek - a všechny byly svým způsobem zajímavé. A všechny se svým způsobem týkaly útěku. Pirát pochopil, že teď má před sebou jiného Colbieho, Colbieho, s jakým nepočítal. Mnohem tvrdší ořech k rozlousknutí. "Tak ty se budeš smát naposled?" řekl po chvíli.

"Budu. Dneska, zítra, vždycky. Nezapomeň - ty jsi ten chytrák, co myslí," řekl pohrdavě Colbie. "Jen do toho. Ať tvá geniální šedá kůra ukáže, co umí."

Deverel se ušklíbl. "Jak chceš. Ale jsi blázen," řekl s pokrčením ramen.

Colbie neodpověděl.

"Fajn," pousmál se pirát. "Teď jsme si navzájem hnulli žlučí. A dvě nebo tři hodiny spolu nebudeme mluvit. Unudíme se k smrti. To není nejšťastnější způsob umírání. Ale stává se to, když lidi evoknou. Kdybych byl malej kluk, nebo tvůj středně vzdálený příbuznej, řek bych, no jo. Ale my jsme dva dospělí chlapi."

"Vážně?" Colbiemu po tváři přelétl úsměv.

"Vážně!" vybuchl Deverel. "Víš, kde teď jsme, Colbie? Zase stoupáme. A támhle je hrana!"

Opravdu. Hrana tam byla - ale ne ten úsek hrany, ze kterého spadli. Deverel se rozhlížel a hledal horský štít, svůj orientační bod. A byl spokojený, že ho nevidí. I když dvakrát projeli napříč zrcadlem a teoreticky se měli vrátit do výchozího bodu, bylo by pro něj a pro jeho výpočty nanejvýš nepříjemným překvapením, kdyby se tam skutečně vrátili.

Druhý zlom je čekal o deset stop níž než první. Znovu padali dolů do hlubin zářivé číše.

Colbie mlčel. Nedokázal nemyslet na Deverelův návrh. Jak by se odtud mohli dostat? Myšlenky mu bezcizně bloudily hlavou. Nebyl schopný se na věc dívat objektivně. Postrádal tužku a papír. A klid. Znal zákony mechaniky dost dobře, aby ten problém vyřešil. Jenže pod tlakem, za situace, kdy byl on sám součástí hlavolamu, se cítil bezmocný.

Jedinou jistotou pro něj byla v tu chvíli nehybná hvězdná obloha.

Minuli dno. Stoupali opět vzhůru monotónním, rovnoměrně ochabujícím tempem, které policistu dohánělo k šílenství.

Deverel se bavil po svém. Bez přestávky mluvil, smál se, sypal z rukávu jeden vtíp za druhým. Zdál se být ve skvělé pohodě. Všude se cítil jako doma. Absolutně všude. To byla jedna z jeho nesporných předností.

Nakonec řekl: "Tak co, poručíku? Děláš pokroky?"

Colbie setřásl komplikovaně, nikam nevedoucí myšlenky. "Vůbec ne," přiznal trpce. I hvězdy a jejich paprsky, odrážené zrcadlem do prostoru, ho začínaly rozčilovat.

"To máš smůlu," Deverel to řekl téměř litostivým hlasem. "A já s tebou," dodal, "když neobrátním nevhodu ve výhodu. Chápeš? Hledám poslední článek. Spojovací článek řetězu. Koukej, už není moc času. Tak hodinka. Necelá. Pak přijde kritická chvíle," řekl s očima upřenými na Colbieho.

"Kašlu na tvou kritickou chvíli," odsekl Colbie mrazivě.

"Ta kritická chvíle nebude jenom jedna," pokračoval Deverel. "Kritická chvíle, tak říkám nejvhodnějším okamžikům pro vypadnutí ven. Ale pořád nevím, jak vypadnout. Jo. Nevím to, sakra. Povídal jsi, ať má šedá kůra ukáže, co umí. Snad by tvou šedou kůru nebylo, kdyby mně pomohla, ne?"

Colbie souhlasil. Koneckonců, ujišťoval sám sebe, všechno závisí na Deverelovi. Žádné řešení nepadá v úvahu, dokud Deverel neustoupí.

Mluvili o barvě zrcadla. Má nějakou? Ne, ovšemže ne. Když neabsorbuje světlo, nevyzařuje ani barvu. Pak došlo na otázku, jestli soustava, složená ze dvou těles, může měnit směr pohybu. Ne. Bohužel. Jsou uzavřeným systémem a ten jako takový má jedno těžiště, které navždy bude držet daný kurs. Změna směru by byla možná jen zásahem zvenčí. Škubání, kroucení, svjvení - každá akce, zaměřená určitým směrem, vyvolá reakci ve směru opačném. A hmota zrcadla? Je - z hlediska lidských smyslů - horká nebo studená? Ani jedno, ani druhé. Neabsorbuje teplo a nemůže ho vyzařovat. To první by budilo dojem chladu, to druhé dojem tepla -

Zajímavá otázka. Nevyčerpatelný zdroj diskusí. Ale ne pro Deverela. Toho zajímalo jediné - útěk z pasti v hlubinách obřího dutého zrcadla.

Dosáhli třetího zlomu a začali znovu padat. Mířili ke dnu a pak zas dál světelným mořem nahoru ke hraně. A pak zas dolů. Už popáté.

"Jo. Teď to přijde," řekl Deverel. "Teď. První kritická chvíle. Tak tu jsme propásli."

Při šestém zlomu se Deverel zklamaně zadíval na strmý horský štít, který si vryl do paměti jako místo, kam se musí vrátit.

"Já vím, kdy máme vypadnout," řekl Colbiemu naléhavě, "ale nevím jak! Vždycky jsme trochu dál od hrany. O deset stop. Teď to bylo šedesát. Jak chceš překonat těch šedesát stop?"

"Já?" zeptal se Colbie nemuceně.

Deverel si ho přeměřil užaslým pohledem. V duchu se ptal, jestli je Colbie vážně tak debilní idiot, že mu nezáleží na životě. Ale kromě pohrdání cítil vůči policistovi také respekt. Mnohem větší, než si byl zatím ochoten přiznat. Usmál se. "Pořád zatvrzelej, co?"

Colbie přikývl.

"Ty dobře víš, že já ti neuhnou," vydechl Deverel ostře. "Byl bych zatracený blázen, kdybych se dal táhnout na Zemi, zpátky za kátr. Hele, proti mně už stáli větší machři než ty, Colbie. A museli to zabalit. Koukej, chováme se jako blázni. Ne? Kdybych pořád nemyslel na to prašivý vězení, už by mě dávno něco napadlo!"

Colbie odpověděl, že lituje, ale duševní traumata kriminálních zločinců že nejsou jeho problém. Deverel zaskřípal zuby. Colbieho se při pohledu na tvrdé rysy pirátovy tváře zmocnilo nepřijemné tušení, že tohle nemůže dobře skončit.

Pravidelné zrychlování a zpomalování tempa ho ubíjelo svou jednotvárností. Nekonečně dlouhé minuty závrtného klesání se vytrvale střídaly s nekonečně dlouhými minutami závrtného stoupání. Všudypřítomná zdrcující světelná mlha mu oslepovala oči, rozpalovala mozek, znehybňovala svaly a drásala nervy. Oba dva - on i Deverel - byli stále podrážděnější. Monotonnost je deptala tím víc, čím menší byla naděje, že z téhle situace najdou východisko.

Deverel se cítil přitlačený ke zdi a jeho hlas byl každým slovem podobnější hlasu vzteklého psa. "Nějak to, sakra, jít musí," vrčel, když po desátém zlomu začali padat ke dnu zrcadla. "Já na to kápnu. Brzy. Teď jsme zůstali pod hranou sto stop. Zatraceně, Colbie, ty bys mi moh pomoct. Máš na to buňky, já vím, že máš. Ale nechceš. Váříš se tady a necháváš mě, abych si lámal hlavu. Tak něco vymysli, nebo jinak."

"Já to zkusím, Deverele," odpověděl Colbie hořce. "A nebylo to k ničemu. Co vlastně víme? Čím vším nás to zrcadlo ještě může překvapit?" Odmíchl se a potřásl hlavou. "Možná, že pro les nevidím stromy. Možná..." Měl vztek sám na sebe, že nedokáže nic vymyslet, měl vztek na Deverela, že se s takovou okázalou úporností pokouší dobrat nějakého řešení. Najít si ten svůj spojovací člunek řetězu. "Proč mi neřekneš, co víš?" zeptal se. "Snad bych ti pak poradil."

"Nezájem!" odsekl vztekle Deverel. "Co vím, to je můj trumf pro tuhle hru. To ti nemusím povídat, Colbie. Chápej, že bych z toho nic neměl."

"Tak jako tak z toho nebudeš nic mít - když nesplníš slovo," ušklíbl se Colbie.

"To se vsad!" vyštěkl Deverel. Provrtal Colbieho rozzuřeným pohledem. "Chceš si hrát na hrdinu, co?" Pokrčil nasupené rameny. "Ale ty změníš názor. Jasně. Ty nejses ten typ."

I Colbie pokrčil rameny. Pak si přisedl na zkřížených nohou. Nakonec dostal jiný nápad a pohodlně se natáhl na záda. Vleže rozkýval ruce jedním směrem a nohy druhým. Začal se otáčet kolem své osy. Někde jinde by něco takového působilo dětinsky, ale tady to byl jeden z mála možných způsobů odreagování.

Zpočátku se tím bezúčelným otáčením, které nebrzdila žádná třecí síla, chtěl opravdu jen zabavit - ale výsledek byl právě opačný. Colbie, aniž se přestal otáčet, prudce vylétl do sedu a vytřeštil oči na Deverela. Obličej mu zářil vítězoslavným úsměvem, který se před pirátem střídavě ukryval a objevoval podle toho, jak se mezi nimi odvíjelo jejich zabezpečovací lano. "Tvůj problém," řekl policista uvážlivě, "spočívá v tom, že nejsi schopný překonat těch sto stop, co jsme ztratili kvůli tření. Mám pravdu?"

Deverel se na něj tázavě podíval a pak přikývl.

Colbiemu proskočil po rtech široký úsměv. "Teď to nechci rozebírat. Už jsem říkal, že záleží na tobě. Zkrátka vím, jak si s tou vzdáleností poradit. No - ne úplně - zbývá ještě pár detailů. A vyžaduje to spolupráci. Jenže já s tebou spolupracovat nebudu,

dokud ty nedostaneš rozum. Ale přemýšlej. To, co jsem právě dělal, to ti napoví. Ne?"

Deverel se v první chvíli tvářil nechápavě. Pak vyhrkl: "Mám to! Já věděl, že to půjde! Krásně!"

Mluvil překotným, rozčileným hlasem. "Jo. Je to tak. Je mi to jasné. Všechno. Nic víc nepotřebuju! Teď stačí jenom čekat. Dvakrát nebo třikrát napřič zrcadlem... Ty," dodal rychle, "necháš mě jít? Co? Dostaneme se ven. Oba. A pak si každé půjde po svém, jo?" ptal se úzkostně.

Vzápětí, když uviděl nehybnou Colbieho tvář, vztekla zařval: "Nebud' blázen, Colbie! Ty tady chceš pojit nebo co? Víš, jak to vypadá, když někdo umře hladu? Víš to?! Vzpamatuj se!" křičel jako v horečce.

"Já už se vzpamatoval. Před chvílí," namátl věcně Colbie. "Jinak bych nenašel ten článek do řetězu."

Deverel se ušklíbl. "Takhle tu ztvrdneš i s celým řetězem." Rozesmál se. "Ty tvoje zásady tě budou stát krk! Jo, mě taky. Ale já se smrti bát nemusím. Kašlu na ni. Tak jako tak skončím v pekle. Ale co ty?" chrlič ze sebe zlostně.

"Já věděl, do čeho jdu. Je to má práce. Věděl jsem, že ti na ničem nezáleží, Deverele," usmál se nevzrušeně Colbie.

Deverel se na něj díval s neskrývaným úžasem, s úžasem, který se rychle měnil v obdiv. Zatím nevěřil, že Colbie bere svoje hrozby vážně. Teď pochopil, že ano. A začal poručka vidět jinými očima.

Colbie ospale zívá. To byla poslední kapka. V tom okamžiku se Deverel přestal ovládat. Použil snad všechny nadávky, jaké kdy pod Sluncem zazněly, a přetavil je do pěnivé, nepopsatelné stoky nejsprostších slov, sesbíraných cestou od kosmodromu ke kosmodromu - a pak se odmlčel.

"Sakra. Nemyslím to tak," zamumlal. Mávl rukou. "Promiň. Bez legrace. Koukej," - pokusil se o úsměv - "přijde druhá kritická chvíle. Zhruba za minutu. Až po jedenáctém zlomu začneme padat dolů. Podle všeho se zastavíme sto deset stop od hrany. Cha!"

"Co jsou ty kritické chvíle?" zeptal se Colbie.

Deverelův úsměv se stal pobaveným a znechuceným zároveň. "No, pár jich bude. A čím víc jich propásneme, tím kritičtější budou ty, co nám ještě zůstanou. Chápeš? A nakonec přijde poslední kritická chvíle. A když ji propásneme..." Deverel potřásl hlavou. "Tak ztratíme šanci. Žádná další už nebude." Pak dodal apatickým hlasem: "Řeknu ti, až nás to potká."

Klouzali nahoru a klouzali dolů. Úhly se zvětšovaly a zmenšovaly. Hrana vystupovala ze záplavy světla, aby se do ní zase vzápětí ponořila. Rovnoměrné zrychlení se střídalo s rovnoměrným zpomalením. A všude kolem vládlo světlo, světlo a nic než světlo.

Dva muži proti kouzelnému zrcadlu!

Sedmnáctkrát se přiblížili ke hraně - a pokaždé od ní byli o deset stop dál. Za sedmnáctým zlomem Deverel unaveně poznamenal: "Třetí kritická chvíle - sto sedmdesát stop pod hranou." Zvedl zarudlé, usazené oči směrem ke Colbiemu, vyčerpanému a oslepenému nepřetržitou hrou paprsků odrážených od zrcadla. "Co tomu říkáš?"

"Nic. Čekám," odpověděl Colbie malátně. "Čekám, až se naučíš držet slovo."

Deverel zlostně zasupěl. "To se nedočkáš. Colbie, za necelou hodinu přijde."

"Čtvrtá kritická chvíle," přerušil ho Colbie kysele.

"Omyl. Poslední kritická chvíle." Deverel se snažil zjistit účinek svých slov, ale ničeho si nevšiml. "Bože můj! Ty máš ale tvrdou paličku," zavřel. Potom se několik vteřin mlčky díval na Colbieho - a pak se rozesmál. "To je hrůza, když mezek potká mezka. Nečekal jsem, že budeš tak tvrdý," řekl po pravdě. "Teď už věřím, že-" Odmlčel se.

"Že budu trvat na svém, i když doopravdy půjde o krk?" zeptal se Colbie s úsměvem. A přikyvl.

Deverel se znechuceně svalil na záda.

Minuli osmnáctý, devatenáctý, dvacátý zlom. Deverel už zdaleka nebyl tím veselým, sebejistým obrem. "Půl hodiny," řekl nervózně. "Víc nemáme. Za půl hodiny jsme odepsaní. Sakra. Uvažuj rozumně, Colbie. Buď konec pro nás pro oba, nebo svobodu pro mě a život pro tebe. Zmizíme odtud, jako kdybysme tu nikdy nebyli. Uvažuj, Colbie. Život je krásnej."

Deverel poručka sledoval upřeným, vytrvalým pohledem. Ale Colbie zůstával klidný. Nejevil sebemenší vůli k ústupkům. Pirát věděl, že už nemá smysl čekat dál na svou šanci. Teď už ne. Zbývá poslední eso, ukryté v rukávu pro nejhorší případ. Na něj teď musí všechno vsadit. A vyhrát - nebo prohrát.

Začal tedy - s vervou a talentem rozeného herce (v mládí přece hrál Hamleta) - nadřazovat svou nervozitu, zoufalství a zouřivost.

"Ještě dvacet pět minut, Colbie. Pořád máme čas." Colbie nereagoval. Řítil se napřič zrcadlem po dvacáté druhé. "Ještě dvacet minut," vrčel ochraptělým hlasem Deverel. "Už brzy přijde hrana."

Hrana se blížila. Pomału, neochotně. Čím dál tím pomaleji. Pak znovu zmizela v moři světla. Dvacátý třetí pád.

"Ještě patnáct minut, Colbie." Deverelův hlas připomínal chrčení motorové pily. Nervozita v něm už nebyla hraná, ale skutečná. Čas ubýval závrtným tempem. Z vyschlých, ochraptělých úst se náhle vydralo jediné slovo: "Colbie!"

Colbie zvedl oči. V tu chvíli konečně uviděl to, na co tak dlouho čekal.

"Měls' pravdu, Colbie," řekl pirát sklesle. Rozhodil rukama. "Jsem na dně. Jsem vyřízenej. Proboha!" vydechl. "S tebou nic nehne! To je hrůza! To nechápu. Koukej - myslí si o mně, že se bojím smrti, že nejsem ten, za koho jsem se vydával. Jo. Klidně si to myslí. Ale já se nebojím. Hele, bral bych to s klidem, kdybych neměl šanci. Jenže já ji mám! Je tady cesta ven. A ty ji blokuješ. Ne, vlastně jsem si ji zablokoval já."

"Ne, já-" opravil ho bezvýrazným hlasem Colbie.

"Já! Sakra! Zamotal jsem se do toho. A vzdávám to. Vyhráls'. Jo. Zkrátka jsi lepší. Hotovej šampion v paličatosti! Colbie, dostals' mě. Připadám si jako malej kluk. Nechápu tě - takhle si tu sedět a-" Zarazil se.

Policista ho sledoval stejně apatickým pohledem jako dosud. "K smřchu," zamumlal. "Já přece věděl, že to vzdáš. Od začátku jsem to věděl. Jsi moc impulzivní, máš rád život. Já nejsem hrdina. Jen úředník. Polda z MPJ."

Deverel nasupeně sevřel rty a zaťal zuby. Pak vybuchl: "Jo! Já to vzdal! To ti nestačí? Jestli chceš..." Podíval se Colbiemu vztekle do tváře.

"Ne. Nedělej to. Promiň," řekl Colbie pevně. "Chovali jsme se jako blázní - a ty jsi první dostal rozum. Nic víc v tom není," dodal, aniž by uhnul před pirátovým pohledem. Zamýšleně potřásl hlavou a zvedl oči vzhůru ke hvězdám.

"Tak co? Jdeme na to?" zeptal se. "Ať už jsme odtud venku. To světlo se mi vážně hnusí. Jdeme."

Deverel začal jednat.

"Navíj se na to lano," řekl ochraptělým hlasem, plným energie a zároveň i úzkosti. "Blíž - bonem! Fajn." Opřel se nohama o Colbieho a vzápětí se odrazil. Colbie se roztočil na opačnou stranu. Lano se odvíjelo až do maxima své délky. V tom okamžiku začal Deverel stejným způsobem Colbieho přitahovat k sobě. Colbie rotoval zpět. Navíjel se na lano. Deverel ho znovu odrazil nohama. Colbie se roztočil a odvíjel, ale tentokrát jiným směrem. Střídavě se navíjel a odvíjel. Deverel s ním manévroval zhruba stejně jako dítě, které si hraje s hračkou, zvanou jo-jo.

Poměrně rychle se otáčeli kolem sebe po elipsovité dráze s měnící se osou.

"Chápeš?" oddechoval prudce Deverel. "My teď nastartovali kruhový pohyb. Samosebou to ani v nejmenším neovlivní náš směr. Jsme uzavřenéj systém. Akce vyvolá reakci. Ty se otáčíš kolem mě a já kolem tebe. Přestaň rotovat - už to stačí." Colbie

máchl pažemi a během dvou otáček zakroužil kolem Deverela ve skutečném kruhu. Zároveň se ale oba řítili vzhůru po zakřivené ploše zrcadla tempem diktovaným retardující silou gravitace.

Deverel stěží popadal dech. "Teď - přitahuj se po laně. Dostaneme se blíž ke středu naší kružnice a budeme rychlejší - naše úhlová rychlost se zvýší. Teď."

Podánilo se. Nadlidským úsilím dokázali zvýšit svoji úhlovou rychlost do té míry, že odstředivá síla drtila jejich těžce namáhané plíce.

"Dost!" vyhrkl Deverel. "Už jsme dost rychlí. Když zrychlíme ještě víc, budeme na kaši. Takhle bysme mohli kroužit, až dokud by nás nezlomila ta zdejší nepatrná třecí síla - tedy v případě, že bysme to naše kroužení nevyužili k útěku. A my ho využijeme! O tom nepochybuj! Hrana by měla přijít - za dvě minuty a sedmáct sekund, přesně. Spočítal jsem to na chlup."

"Tady je!" křikl po chvíli. "Hrana! Koukej - přísahám, že nevím, kdo z nás půjde přes ní." Horečnatě upíral oči ke hraně pokaždé, když ji měl v zorném poli. Rýsovala se na temném pozadí horského masívu. Sekunda za sekundou odpadávala do minulosti. Colbie cítil, jak mu buší srdce. Často si později vzpomínal právě na zoufalé napětí, které v něm vyvolala nešťastná silueta hrany. Byla jako přízrak. Tajemná a krutá. "Myslím, že to budeš ty," ozval se znovu Deverelův hlas. "Jo! Musíš to být ty! Jo! Hele, jsme uzavřené systém. A ten systém se teď roztrhne. Ty poletíš tam, já tam. Ale oba si udržíme kinetickou energii, kterou nám dává odstředivá síla."

Koutkem zarudlého, usazeného oka se ještě jednou podíval na hranu. Přitáhl se po provaze o dvě stopy blíž k poručíkovi. Úhlová rychlost se zvýšila. Colbie ho na to s křikem upozornil.

"Co můžu dělat?" odsekl Deverel. "Jinak by v bodě zlomu náš provaz nebyl rovnoběžný s hranou." Zamrkal, aby se zbavil krupějí potu kolem očí, a zkontroloval chronometr. Ještě sedm vteřin. Deverel se oťásl. Teď nesměl ztratit přehled: Musel regulovat úhlovou rychlost - bez měřicích přístrojů, pouhým citem pro načasování pohybů určit rychlost a počet otáček, aby přesně v bodě zlomu byli navzájem vyvážení na laně rovnoběžným s hranou zrcadla. Z pouzdra vytáhl ostře nabroušený nůž. Jedním okem pořád hlídal chronometr. Musel vědět s maximální přesností, kdy dosáhnou zlomového bodu své tříadvacáté cesty napříč zrcadlem.

Přes všechno, co se stalo, byl nejneuvěřitelnějším zákrakem právě fakt, že Deverelův plán fungoval. Provaz, na obou koncích zatížený lidským závažím, se při závrtném otáčení dostal do polohy rovnoběžné s hranou zrcadla přesně v momentě, kdy oba dosáhli vrcholu stoupání. V tom prehavém, takřka neexistujícím okamžiku Deverel jedním trhnutím přefízl lano, které je spojovalo.

Colbie nepostřehl žádnou změnu - jen prudké uvolnění tlaku. Celá operace proběhla bez chyby. Deverel se odpoutal v momentu, kdy kinetická energie uzavřeného systému byla nulová. Colbie vzápětí vyrazil směrem ke hraně rychlostí, jakou se právě otáčel.

Řítil se vzhůru po ploše zrcadla. Sám proti gravitaci. Každou sekundu ztrácel ze své rychlosti dvanáct stop. V duchu se ptal, jestli mu kinetická energie bude stačit proti tak děsivému zpomalení. Nezastaví ho gravitace někde pod hranou?

"Colbie," mumlal si pro sebe, "jako že se nemodlíš, teď to zkus..."

Možná ho zachránily modlitby, možná Deverelova bystrá hlava, která použila informace o tělesné hmotnosti, o tíhovém zrychlení na těchto planetě, o délce lana a času jedné otáčky pro výpočet kinetické energie každého z nich - a odvodila si, že Colbie překoná hranu s dostatečnou rezervou.

Byl mimo zrcadlo. A letěl dál - do prostoru. Jeho kinetická energie se vyčerpala padesát stop nad povrchem planety. Colbie-mu se srdce zastavilo hrůzou. Skafandr byl pevný, ale při tako-

vém úderu... Neměl čas o tom přemýšlet. Padal dolů. NÁRAZ. Tvrdý. Prudký. Blesklo mu hlavou, že se třští na kusy. Pak ztratil vědomí.

Když se probudil, ucítil ostrou, palčivou bolest pod kolenem pravé nohy. Zlomená, pomyslel si trpce. S tváří zakřivenou bolestí se pokusil nohu zvednout. Nešlo to.

Vzpomněl si na Deverela. Proboha! Vždyť on je pořád ještě v zrcadle!

"Deverele!" vykřikl.

Ve sluchátkách zapraskal hřmotný hlas. "Jo! U mě dobrý! Všechno v pohodě!" Zarazil se. "Co je? Zkoušel jsem navázat spojení a..."

"Noha. Zlomená, myslím."

"Boh?"

"Dost." Colbie zařal zuby.

"Toho jsem se bál," odpověděl pirát s nepředstíraným soucitem. "Je mi líto, žeš to byl ty - zrovna tak bych to odnes já, kdybysme točili doprava. To zkrátka bylo riziko."

"Jak se dostaneš ven?" zeptal se Colbie. "Co když si taky zlomíš nohu?" dodal vyděšeně.

"Chá! Dostanu se ven a lámat si nic nebudu. Musím ještě jednou přes to zrcadlo, chápeš, a ztratím deset stop. Jak daleko jsi letěl?" řekl jedním dechem. Colbie popsal svůj let za hranu. "Fajn! To není špatný na hrubej odhad, počítanej z hlavy."

"To není. Udělalš dobrou práci," odpověděl mu Colbie uznale. "Máš pravdu. Ty se dostaneš za hranu taky. Gravitační a odstředivá síla se ti budou sčítat."

"Poslouchej. Colbie, možná to nevíš, ale jsi na špatném konci zrcadla."

To Colbie nevěděl. Takže křížníky jsou na protější straně?

"Ne. Na protější ne. Jsou jednu šestinu hrany od tebe."

"A kam tedy míříš ty?"

"K lodím."

Colbie zalapal po dechu. "Zbláznil ses? Budeš půl hrany ode mě!"

"Ale ne, nebudu," řekl pirát jízlivě. "Přistanu tam, kde mám. Šestinu hrany od tebe, a to ve směru otáčení planety. Koukej, přestaň se tvářit jako ryba na suchu - a já ti povím nejlepší fór toho zřeštěného podniku. Myslíš si, že jsme klouzali po přímce napříč zrcadlem?"

"No jistě!"

"Vůbec ne! Teď přijde ta bomba." Odmlčel se a pak řekl: "My jsme byli závaží kyvadla!"

"Co??" vykřikl Colbie nevěřivě. "Proboha, Deverele, ty jsi blázen! Absolutní blázen! Kyvadlo! Na čem jsme viseli? Na niti? Na kabelu? Bože!"

Předplatné IKARIE na Slovensku

Chcete-li si předplatit IKARII
máte ideální šanci!

Předplatné přijímá:

PNS, s. p., Bratislava
Pribinova 26
813 81 Bratislava

"Ty to nechápeš?" Pirátův hlas byl ironicky soustrastný. "To my jsme byli to kyvadlo. A nemuseli jsme na ničem viset. To právě bylo nejlepší. Nit, kabel - tím by se všechno zkazilo. My jsme kmitali jako ideální kyvadlo, co zatím existovalo jen v teorii! Koukej - žádný tření, vakuum. A gravitace. Ta nás houpala nahoru a dolů a nahoru a dolů a nahoru a dolů. A žádná síla nám nebránila v cestě po perfektní křivce, po jaký se pohybuje kyvadlo!"

A co ještě platí pro kyvadlo? Přece to, že doba kyvu je pořád stejná! Myslíš si, že bych jinak věděl tak přesně, do puntíku přesně, kdy přijde zlom? To se vsaď, že ne! A ještě něco - divím se, že sis toho nevšiml. Na zemském pólu se rovina kmitání kyvadla otočí každých dvacet čtyři hodin kolem svojí osy proti směru otáčení Země. Tak se to aspoň jeví. Ve skutečnosti se otáčí Země pod kyvadlem. A to se stalo nám. Nevšiml sis, že hvězdy vůbec neměnily polohu? Co? Byli jsme prostě kyvadlo. Rovina kmitání byla vzhledem k prostoru pevná. Ta bláznivá planeta se točila pod námi, protože tu nebylo tření, aby řeklo 'dost'. Jo. Tohle jsem si musel narysovat v hlavě. A jestli myslíš, že to šlo samo...

Dvakrát nebo třikrát jsem si změnil dobu kyvu, když mě napadlo to s tím kyvadlem. Každá cesta od zlomu ke zlomu trvala sedmáct minut, čtyřicet pět sekund a čtyři desetiny. Věděl jsem, že rotační perioda téhle planety je padesát dva minut, dvacet pět sekund a něco. Nezdá se ti, že to spolu nějak souvisí?"

"Už to chápu," odpověděl Colbie. Potil se. Necítil nohu od kyčle dolů. "Jeden kyv zabíral asi třetinu jedné otáčky."

"Přesně tak! Budeme radši mluvit dál, ať zapomeneš na svou nohu, Colbie. Je jasný, že vrchol zrcadla je zároveň pólem planety. Čili - sečteno a podtrženo - byli jsme kyvadlo kmitající nad planetárním pólem. Závěs naší 'šňůry' byl nahoře v prostoru, ve středu křivosti zrcadla. To znamená šestnáct set mil odtud!"

Vždycky jsme projížděli vrcholem zrcadla, nikdy jsme ale nepokračovali přímo na protější stranu. Jeden kyv začal i skončil na stejný polovině. Ve vztahu k prostoru byla naše rovina kmitání pořád stejná, ve vztahu k zrcadlu to byla křivka, která se šestkrát dotýkala hrany, vlastně obvodu.

Nejhůřší bylo, že mě tlačil čas," dodal Deverel. "A já jsem potřeboval mít nějaký pravidlo, abych věděl, kdy přesně jaký kyv skončí a po kolika kyvech se dostaneme zpátky do výchozího bodu - tam, odkud jsme spadli. Naštěstí jsem to pravidlo dal dohromady: Jeden kyv od hrany k hraně končí v bodě, který je na konci kyvu protilehlý vůči svému výchozímu bodu. Chápeš? Jestli ne, tak si narysuj obrázek kruhu, rozděleného do šesti šedesátistupňových výsečí - pak to pravidlo snad pochopíš." Colbie si ten obrázek později opravdu narysoval. "Jinak řečeno, museli jsme se šestkrát zhoupnout od hrany k hraně, než jsme byli zpátky v našem výchozím bodě. Tomu jsem říkal kritická chvíle. Kdybysme totiž vyletěli na nesprávném místě, Colbie, neměli bysme při těch vzdálenostech šanci přežít cestu k našim lodím, i kdybychom věděli, kde je hledat. A ještě tady byla možnost, že se jeden z nás dvou přerazí. Což se stalo - zkrátka jsi letěl dál, než budu muset já."

No a to je všechno. Tebe jsem katapultoval ven po třiatřicátým zhoupnutí od hrany k hraně - a já vyletím na konci dvacátého čtvrtého. To bude poslední kritická chvíle. Tak velkou odstředivou sílu, aby překonala ještě dalších šedesát stop ztracených při šesti cestách napříč zrcadlem, tu bysme sotva dokázali vyvinout. Jo. Jak se má tvoje noha?" zeptal se.

"Hrozně," zasténal Colbie.

"Hlavu vzhůru!" štkl Deverel ochraptělým hlasem. "Ještě sedm minut a jsem za hranou. Pak to napálím rovnou k lodi. Ale to víš, pár hodin musíš vydržet," dodal, snad aby Colbieho povzbudil.

"Já vím," řekl poručík nepřítel jistě.

Udržovali kontakt i během následujících hodin. Deverel se dostal za hranu a spadl na zem bez vážnějšího zranění. Hned

vyrazil přes kamenitou, trhlínami zvrásněnou pláň ke křížníku. Spěchal, i když věděl, že musí být opatrný. Svou loď našel v pořádku - a okamžitě startoval. Za necelých patnáct minut se Colbiemu naskytl nejkrásnější pohled, o jakém v tu chvíli mohl snít. Po hvězdnaté obloze mrtvého Kyklopa k němu letěl štíhlý černý křížník MPJ.

Loď přistála. Vystoupil z ní Deverel. Odněl Colbieho v náručí na palubu, svlékl mu skafandr a začal ošetřovat zlomenou nohu. Byla to jednoduchá fraktura, žádné komplikace. Deverel připravil dlahy, pak prudkým trhnutím jednak srovnal zlomenou kost a jednak poslal Colbieho do bezvědomí. Nakonec upevnil dlahy. Tím jeho svérázná operace skončila a pacient si směl odpočinout na lůžku.

Po šesti týdnech už se Colbie jakž takž belhal po lodi, opřený o provizorní berlu. Deverel zůstával pořád s ním.

"Jsi vážně skvělá sestřička," usmál se Colbie jednoho dne u jídla. "Díky."

"Nemáš za co," utrousil pirát. "Tys taky nebyl nejhorší sestřička. Nevysídit mě tu, jsem dávno bradou vzhůru." Napil se kávy. "Už ti skoro nic není, co?" řekl váhavě. "Bude na čase vypadnout."

Colbie stejně váhavě a zamýšleně odpověděl: "Ano - asi ano."

Druhý den se Deverel posadil k řízení a zlehka stiskl první tlačítko. Loď vystartovala do nekonečné Kyklopovy noci, nad nejpodivnější a nejkouzelnější zrcadlo, jaké kdy existovalo. Colbie se díval dolů. Věděl, že na zrcadlo bude vždycky vzpomínat spíše s údivem než se strachem. Věděl, že ta kolosální hračka nikdy nezmizí z jeho paměti. Zrcadlo mělo tolik zajímavých vlastností, že přímo svádělo k dalším cestám do hlubin.

Když přistáli u Colbieho lodi, pirát kousavě poznamenal: "Teď se asi přesuneme do tvé lodi, co?"

Colbie se mu vážně podíval do očí, pak vstal a nejspíše se zapotácel v těsném prostoru kabiny. Pěsti se mu otevíraly a zavíraly, pak se znovu posadil a na tváři měl výraz vzteku.

Náhle divoce mávnul paží a na rtech se mu objevil lehký úsměv. Otočil se a zahleděl se na zločince svými sedýma očima. "Nedokážu to!" vyštěkl. Zamnul si bradu. "Ne teď, po všem, co jsme spolu zkusili. Čert tě vem, Deverele. Mám těhle práce po krk. Ztraceně, na to tě mám moc rád. Jsi správný chlap. Mohl jsi utéct, kdykoliv se ti zachtělo během uplynulých šesti týdnů. Ne, nemůžu. Bylo by to nefér. Takže," dokončil Colbie hořce. "jsi volný." Přinutil se k úsměvu. "Napíšu do hlášení, žeš mi zase upláchl."

"Dobře," řekl Deverel klidně.

"Počkám tady asi tak čtyřia dvacet hodin. Máš nějaký konkrétní cíl?"

"Ne-e," odpověděl Deverel zamýšleně. "Řekl bych, že ještě nevím, kam si to namířím. Mám ti poslat pohled? Třeba mě budeš někdy potřebovat."

"Neobtěžuj se. Nikdy mi nedá moc práce znovu si tě najít," řekl Colbie. Pak si oblékl skafandr a po chvíli už stál v přetlakové komoře. Na několik okamžiků proti sobě oba muži stáli a vážněma očima se mlčky pozdravili. Pak se vnitřní dveře zavřely a vnější otevřely.

Deverel sledoval Colbieho, jak vstupuje do své lodi.

Pak se posadil do pilotního křesla. Zažehl trysky a jeho štíhlý křížník se vzrůstající rychlostí zmizel v bezedných prostorách kosmu.

přeložil Mirek Valina
ilustroval Jan Štěpánek